

---

75. Henrik Møller (Presentation)

Tak. Jeg tænker, det er lidt ligesom hele den her klimadebat, som udspiller sig. Det, der jo meget ofte bliver påstået, er, at det kræver mere end ord og det kræver mere end gode hensigter: Det kræver også handling. Det er måske der, vi er. Vi har faktisk en rigtig god vision i forhold til at være de integrerede og bæredygtige i forhold til det her, men som sagt giver det jo kun mening, hvis vi handler derefter. Det synes jeg jo nogle gange vi gør, men jeg synes måske også, det er for få gange, i forhold til hvad der i bund og grund burde give mening.

Man kan sige, at hvis man kigger på coronaen og på pandemien, var det et ordentligt los i maven, især i forhold til grænsehindringerne. Jeg synes, at vi under pandemien viste, at vi ikke var gode nok til at finde fælles nordiske løsninger. Men jeg synes også, at pandemien et eller andet sted viste, at det er nødvendigt med fælles nordiske løsninger. Så sådan lidt overordnet set - og jeg mener også, det er der, vi er på vej hen - må vi tilbage på sporet og selvfølgelig lære af de erfaringer, som vi har gjort os i den her forbindelse.

Der er rigeligt med, masser af udfordringer, men det er noget, vi kan, og det er noget, vi her fra Nordisk Råds side skal være en del af løsningen på. Vi havde en diskussion i dag i Udvalget for Kundskab og Kultur, hvor vi ligesom fik redegjort for, at vi i og for sig har nogle grænsehindringer, når det gælder faglært uddannelse i Norden. Et eller andet sted skriger det jo til himlen forstået på den måde, at vi i de nordiske lande alle sammen ser ind i nogle udfordringer med at sikre nok uddannet faglært arbejdskraft, men også at den arbejdskraft jo meget gerne skulle kunne bevæge sig tværs af de forskellige nordiske lande i forhold til det her. Der har vi nogle begrænsninger og nogle forhindringer i dag, som det er naturligt at tage fat i her. Så det, der er vigtigt, tror jeg, er, at det nordiske arbejde bliver relevant.

Det er lige præcis det, vi ikke er, når vi ikke får løst problemet med de her grænsehindringer.

Men tak for beretningen. Der er selvfølgelig - og heldigvis - håb at spore fremover.